

ע"פ 2044/13 - שלום שי בן שטרית נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 2044/13

לפני: כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט צ' זילברטל
כבוד השופט א' שהם

המערער: שלום שי בן שטרית

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על הכרעת דין מיום 22.11.2012 ועל גזר דין מיום 31.01.2013 של בית המשפט המחוזי בנצרת בת"פ 33577-04-12 שניתנו על ידי כבוד השופט י' בן חמו

תאריך הישיבה: ט"ו בשבט התשע"ד (16.01.2014)

בשם המערער: עו"ד רז יוסף

בשם המשיבה: עו"ד שאול כהן

פסק-דין

לפנינו ערעור על הכרעת דין מיום 22.11.2012 ועל גזר דין מיום 31.1.2013 שניתנו על ידי בית המשפט המחוזי בנצרת (השופט י' בן-חמו) בת"פ 33577-04-12. בהכרעת הדין הורשע המערער בתום שמיעת ראיות בהחזקת נשק, לפי סעיף 144(א) רישא וסיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); נשיאת נשק, לפי סעיף 144(ב) רישא וסיפא לחוק; חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(2) לחוק; ויריות באזור מגורים, לפי סעיף 340א לחוק. בגזר הדין הושתו על המערער ארבע שנות מאסר לריצוי בפועל בניכוי תקופת מעצרו; מאסר מותנה בן שנתיים למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר, והתנאי הוא שלא יעבור איזו מבין העבירות שבביצוען הורשע.

1. העובדות: ביום 13.4.2012 בסמוך לשעה 02:00 נפגשו עידן חליף (להלן: עידן או המתלונן) והמערער בסמוך למתנ"ס בית הידידות הנמצא בשיכון ד' בבית-שאן. בין המערער לבין עידן נתגלע ויכוח במהלכו זרק עידן כוס שהייתה בידו לכיוונו של המערער והחל לברוח מהמקום. בתגובה שלף המערער אקדח שהיה ברשותו, אותו החזיק שלא כדין, וירה לעבר עידן שלוש יריות. ירייה אחת חלפה בסמוך לראשו של עידן, השנייה בסמוך לגבו והשלישית פגעה בירכו השמאלית וגרמה לו לשריטה. משכך הואשם המערער בעבירות שבביצוען הורשע כמפורט ברישא.

2. דיון והכרעה: לאחר ששמענו את טענות הצדדים בדיון שנערך לפנינו, הגעתי לכלל מסקנה כי יש לדחות את הערעור על שני ראשיו. הראיה המרכזית המצדיקה את הרשעת המערער בנסיבות העניין היא הודאתו בבית המשפט כי ביום ובזמן הרלבנטי הוא התעמת עם המתלונן בזירת האירוע. ברם, לטענתו הוא סטר למתלונן לאחר שזה זרק עליו כוס. כפועל יוצא מהודאה זו של המערער המחלוקת בבית המשפט המחוזי הייתה עובדתית - האם בוצע ירי והאם המערער הוא זה שביצע את הירי. בית המשפט המחוזי קבע כי מסכת הראיות הנסיבתיות מובילה למסקנה אחת אפשרית לפיה בוצע ירי והמערער הוא שירה במתלונן [ראו למשל: ע"פ 3974/92 אזולאי נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(2) 565, 570 (1993); ע"פ 9372/03 פון ויזל נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(1) 745 (2004); ע"פ 7052/06 יגאלי נ' מדינת ישראל (27.4.2009)]. במסקנה זו של בית המשפט המחוזי לא מצאנו כל עילה להתערב ובעניין זה מקובלת עלינו עמדתה של המשיבה כפי שנטענה בדיון שנערך לפנינו על ידי בא כוחה עו"ד שאול כהן [ראו למשל: ע"פ 411/84 מדינת ישראל נ' לביב, פ"ד לט(1) 293, 302-303 (1985); ע"פ 4354/08 מדינת ישראל נ' רבינוביץ (22.4.2010), פסקה 50; ע"פ 4115/08 גלעד נ' מדינת ישראל (24.1.2011), פסקה 5].

3. בכל הכבוד לטענותיו של המערער - באמצעות בא כוחו, עו"ד יוסף רז - כנגד הראיות שהובילו את בית המשפט המחוזי לבסס ממצא עובדתי לפיו בוצע ירי מאקדח במועד הרלבנטי, מדובר בטענות המכוונות כנגד ממצאי עובדה ומהימנות שבית משפט זה אינו נוטה להתערב בהם אלא במקרים חריגים [ראו למשל: ע"פ 1385/06 פלוני נ' מדינת ישראל (6.4.2009), פסקה 32; ע"פ 10479/08 פלוני נ' מדינת ישראל (11.6.2009), פסקאות 20-21; ע"פ 1275/09 פלוני נ' מדינת ישראל (1.9.2009), פסקה 31]. מקרה זה אינו נמנה על אותם מקרים חריגים המצדיקים את התערבותה של ערכאת הערעור. הממצא אודות ירי מאקדח במועד הרלבנטי מבוסס היטב על חומר הראיות והעדויות. בראש ובראשונה מבוסס ממצא זה על הימצאותו של קליע בזירה. אף אם יש טעם בטענתו של המערער כי לא הוגשה חוות דעת בליסטית בנוגע לקליע, הרי שדי לעניין זה באימוץ הודעותיהם של העדים כפי שנמסרו בחקירה המשטרית, להבדיל מעדויותיהם בבית המשפט. בין היתר, מדובר בהודעותיהם של סהר אטיאס ועלי פרחאת שמסרו בחקירתם כי שמעו קולות ירי בזירה במועד הרלבנטי. עוד נתמך ממצא זה גם בהודעותיו של המתלונן במשטרה ודברים שמסר המתלונן בין היתר לצופיה חליף ולסהר אטיאס יום למחרת האירוע מושא כתב האישום.

4. בית המשפט היה מוסמך לעשות כן מכוח הוראת סעיף 10א(א) ו-10א(ג) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 "מטעמים שירשמו" ובהתקיים דבר לחיזוק בהתאם לסעיף 10א(ד) לפקודה זו [ראו למשל: ע"פ 7590/11 פלוני נ' מדינת ישראל (27.11.2013), פסקה 23; ע"פ 6277/11 פלוני נ' מדינת ישראל (20.6.2013), פסקאות 20-23]. בית המשפט המחוזי נימק היטב מדוע העדיף את הודעותיהם של העדים הנ"ל כפי שנמסרו בחקירה המשטרתית על פני עדויותיהם לפניו. בית המשפט התרשם כי העדים נתונים בפחד וחששו להעיד בבית המשפט אמת אודות מעורבותו של המערער באירוע. המסקנה בדבר אשמתו של המערער ומעורבותו בעבירות שבנדון זוכה לחיזוק משמעותי בשתיקתו של המערער במהלך החקירה המשטרתית [ראו למשל: ע"פ 3452/11 שאלתיאל נ' מדינת ישראל (8.7.2013), פסקה 36].

5. באשר למהימנות עדי התביעה; בית המשפט המחוזי היה מודע היטב לעברו הפלילי של המתלונן וחרף זאת קבע כי אין מניעה להסתמך על דברים שמסר בחקירתו אודות נסיבות ביצוע הירי, שכן דברים אלו זוכים לחיזוק בראיות ועדויות חיצוניות כאמור. לא מצאתי טעם בטענותיו של המערער כנגד הודעותיהם של העדים בחקירה המשטרתית, שכן אם ביקשו להפלילו הרי שהיו יכולים לעשות זאת בנקל במסגרת עדויותיהם בבית המשפט אך לא עשו כן. לא זו אף זו, המתלונן ביקש בחקירתו המשטרתית להסתיר את דבר מעורבותו של המערער באירוע ומשכך טען כי מדובר באדם רעול פנים, גרסה שנדחתה על ידי הערכאה המבררת.

לא מצאתי פגם בכך שבית המשפט המחוזי מצא לנכון להתבסס על דברים שמסר המתלונן לעדים השונים במהלך שיחות שקיימו עימו יום לאחר האירוע מושא כתב האישום.

6. על יסוד שיחות אלה של המתלונן עם העדים השונים קבע בית המשפט המחוזי כי המערער הוא היורה. גרסה זו של המתלונן עולה בקנה אחד עם העובדה שהמערער הוא שיזם את המפגש עם המתלונן והודה כי התעמת עם המתלונן בזירה שבנדון במועד הרלבנטי ואף סטר לו. העובדה כי נפלו בנסיבות העניין מחדלי חקירה, ככל שנפלו, אין בה כדי לבסס ספק סביר בדבר אשמתו של המערער נוכח מארג הראיות הנסיבתיות העומדות לחובתו ומבלי שהמערער סיפק הסבר אלטרנטיבי שיהיה בו כדי לכרסם במסכת העובדתית המפורטת בכתב האישום [ראו למשל: ע"פ 3090/11 ענתבאוי נ' מדינת ישראל, (18.10.2012), פסקה 15; ע"פ 3947/12 סאלח נ' מדינת ישראל (21.1.2013), פסקה 44].

7. באשר לעונש; הלכה היא כי בית משפט זה לא יטה להתערב בעונש שגזרה הערכאה הדיונית אלא במקרים חריגים [ראו למשל: ע"פ 2364/12 קטינה נ' מדינת ישראל (17.5.2012), פסקה 10 והאסמכתאות הנזכרות שם]. מקרה זה אינו נמנה על אותם מקרים חריגים. מדובר בעונש מדוד ומאוזן המשקף את החומרה שבביצוע עבירות נשק ופתרון סכסוכים באמצעות נשק חם תוך ירי באזור מגורים. באשר לטענותיו של המערער כנגד מתחם העונש ההולם בנסיבות העניין; סבורני כי אין לקבל טענות אלה. כך למשל בית משפט זה אישר אף עונש של 40 חודשי מאסר בגין שימוש בנשק קר לצורך פתרון סכסוכים [ע"פ 5153/13 פלוני נ' מדינת ישראל (13.1.2014), פסקה 12 והאסמכתאות הנזכרות שם]. זאת ועוד, עיון בפסיקתו של בית משפט זה, הגם שכל מקרה שונה בנסיבותיו באופן טבעי, מעלה כי במקרים בהם נעשה שימוש בנשק חם לפתרון סכסוכים, גם אם לא נגרם נזק ממשי לגוף הושתו עונשי מאסר מכבידים [ראו והשוו: ע"פ 3623/11 פרעוני נ' מדינת ישראל (26.11.2012), שם אושר עונש מאסר של 45 חודשי מאסר בפועל; ע"פ 2957/10 אלאטרש נ' מדינת ישראל (30.5.2012), שם אושר, ברוב דעות, עונש של חמש וחצי שנות מאסר]. לאור האמור לעיל, לא מצאתי מקום להתערב בעונש שגזרה הערכאה הדיונית על המערער.

אשר על כן, אציע לחברי"י לדחות את הערעור על שני ראשיו.

שופט

השופט צ' זילברטל:

אני מסכים.

שופט

השופט א' שהם:

אני מסכים.

שופט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט י' דנציגר.

ניתן היום, י"ט באדר א' תשע"ד (19.2.2014).

שופט

שופט

שופט
